

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 173

16 Ἰανουαρίου 2006

Προπαγάνδα καί ἐλευθερία

Δέν πιστεύω, πώς θά βρῶ συνομιλητή, ἔτοιμο νά ἀποδεχτεῖ καί νά ὑποστηρίξει τήν ἄποψη, πώς ἡ προπαγάνδα, ἡ ὁποιαδήποτε προπαγάνδα, δέν προσβάλλει, δέν ἀκυρώνει καί δέν γκετοποιεῖ τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Οἱ ἱστορικές καί ὑπαρξιακές ἐμπειρίες τοῦ αἵωνα, πού ἔληξε, εἶναι σέ τέτοιο βαθμό τραυματικές, πού δέν ἀφήνουν περιθώρια γιά συμβιβασμούς καί γιά συναρμολόγηση τῶν ἀνόμοιων. «Εἶδαμε, πάθαμε, μάθαμε». Ἀκούσαμε τίς νευρωτικές κραυγές τῶν πολύχρωμων καί πολύφθογγων προπαγανδιστῶν. Στόμωσε τό αὐτί μας καί ὁ λογισμός μας ἀπό τήν ἐπιχειρηματολογία τους. Μετρήσαμε τά μπόνους, πού μας ἔταξαν. Συγκατατεθήκαμε, γιά μικρό ἢ μεγάλο διάστημα, στή συμπορεία καί στή συσιράτευση. Καί, κάπου ἐκεῖ, στή στροφή τοῦ δρόμου, ἀνακαλύψαμε τή σκοπιμότητα καί τήν ἀπάτη. Ἡ προπαγάνδα δέν εἶχε φιλοσοφία καί στόχο τή δική μας ἐξυπηρέτηση, τήν κάλυψη τῶν ὁραμάτων τῆς ψυχῆς μας καί τῶν ἀναγκῶν τοῦ σώματός μας, ἀλλά τή δημιουργία στρατοπέδου, ἐξυπηρετικοῦ τῶν συμφερόντων κάποιου ἀθέατου προσώπου ἢ κάποιας καμουφλισμένης ἰδεολογίας.

Τά συνθήματα καί οί διδαχές, πού περνοῦν στό μηχανισμό τῆς προπαγάνδας, στόν καθημερινό τύπο, στή φωτισμένη ὁθόνη τῆς τηλεόρασης, στίς συνεδριάσεις καί στίς ἀνακοινώσεις τῶν τοπικῶν καί τῶν διεθνῶν ὀργανισμῶν, δέν ἀποτελοῦν διάλογο τίμιο καί ἀγαπητικό μέ τήν καθεμιά ὑπαρξή. Μέ τόν ἄνθρωπο, πού ἰδρώνει καί ὑποφέρει, πού σκάει χαμόγελο χαρᾶς καί, πρὶν ρουφήξει τό ποτήρι τῆς εὐτυχίας, τυλίγεται στά μαῦρα σύννεφα τῆς περιπέτειας καί αὐτομολεῖ στήν ἀπόγνωση. Ἡ προπαγάνδα δέν ἀσχολεῖται μέ τόν προσωπικό μας καημό. Στήνει τήν παγίδα τοῦ λόγου ἢ τῆς εἰκόνας, γιά νά παγιδέψει ὁπαδούς καί γιά νά συγκροτήσει μέτωπο. Καί ὅταν τό στήσει, βγαίνει στή δημοσιά, γιά νά συναντήσῃ καί νά ἀντιμετωπίσῃ τόν ἀντίπαλο.

Πόσο ἀδέσμευτος στίς κρίσεις του καί πόσο ἐλεύθερος στίς καθημερινές του ἐπιλογές μπορεῖ νά εἶναι ὁ ὁπαδός, πού πείστηκε στά συνθήματα τῆς προπαγάνδας καί δέθηκε στό ἄρμα τῆς ὁμάδας; Ἡ παραμικρή κίνηση, πού θά τόν ἔφερνε σέ διαφοροποιημένο βηματισμό, χαρακτηρίζεται προδοσία τοῦ συστήματος καί τῆς ὁμάδας. Καί ἀντιμετωπίζεται μέ προσβλητικό παραδειγματισμό ἢ μέ μεθόδους, πού ἐξουθενώνουν τήν ὑπαρξή. Ἡ προπαγάνδα, μαγνητίζει καί τραβάει πρὸς τό μέρος τῆς τίς ἀσθενικές συνειδήσεις, ἀλλά δέν ἀνέχεται τόν ἐλεύθερο ἔλεγχο καί τήν ἀπόρριψη, ἀπό κείνους, πού, μετά ἀπό ὑποταγή καί πικρή δοκιμή, ἐπαναστατοῦν καί ἐγκαταλείπουν τό μαῦρο στρατόπεδο τῆς αἰχμαλωσίας τους.

Η προπαγάνδα στήνει τίς ἰδεολογίες, συγκροτεῖ τά πολιτικά κόμματα, χαράσσει μέ δικά της γράμματα τόν ἐκσυγχρονισμένο πίνακα τοῦ πολιτισμοῦ, πλέκει συστήματα συνεργασίας ἢ ἀπομόνωσης. Ἀλλά δέν ἐπιτρέπει στή μιά ὑπαρξή, στή μοναδική καί ἀναντικατάστατη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, νά χαράξῃ, μέ αὐτοτέλεια καί ὑπευθυνότητα, τή δική της πορεία. Νά συγγράψῃ, ἀπό τήν ἀρχή ἴσαμε τό τέλος, μέ τήν πηγαία τῆς ἔμπνευσης καί μέ τήν ἀπόλυτα δική της γραφή, τό προσωπικό βιβλίο τοῦ βίου, πού θά μπορέσῃ νά τό ἀποθέσῃ, «ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως» στά πόδια τοῦ δωρεοδότη τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἔμπνευσης καί τῆς εὐθύνης, τοῦ ὑπερούσιου καί αἰώνιου Θεοῦ.

Οί μαῦρες τρύπες

Καιρός νά διερευνήσουμε καί νά αποτιμήσουμε τήν εύαισθησία καί τό μόχθο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, γιά τήν κάθαρση τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Σύμφωνα μέ τά ἀνακοινωθέντα, πού ἐκπορεύτηκαν, κατά μήνα Νοέμβριο τοῦ περασμένου χρόνου, ἀπό τήν ἐπίσημη καθέδρα τῆς Συνοδικῆς διοίκησης, ἡ κάθαρση ἔχει ὁλοκληρωθεῖ(!). Καί, κατά συνέπεια, δέν ὑπολείπονται ἀνακριτικές ψηλαφήσεις καί δικαστικές ἐνέργειες, οὔτε ἀπό μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, οὔτε ἀπό τήν πλευρά τῶν συνυπευθύνων του Συνοδικῶν Συνέδρων, γιά τήν ἐντόπιση καί τόν κολασμό τῶν ἐνόχων καί γιά τήν ἐξάλειψη κάθε ἐστίας διαφθορᾶς καί κάθε ἀφορμῆς σκανδαλισμοῦ τῆς ἀνήσυχης λαϊκῆς συνείδησης.

Σέ ρεπορτάζ τῆς ἐφημερίδας «Τό Βῆμα», πού φέρει τίτλο: «Ὁλοκληρώθηκε τό ἔργο τῆς κάθαρσης στήν Ἱεραρχία» καί πού δημοσιεύτηκε στό φύλλο τοῦ Σαββάτου 5 Νοεμβρίου 2005, διαβάζουμε ἕνα ἐπίσημο ἀνακοινωθέν, πού ἐκπορεύτηκε ἀπό τή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο, μετά τίς Συνεδριάσεις, πού πραγματοποιοῖ ἡ ἐκκλησία γιά τό μήνα Νοέμβριο.

Ἐκεῖ γράφεται:

«Δέκα μῆνες μετά τίς καταγγελίες γιά τή συμμετοχή μητροπολιτῶν σέ σεξουαλικά καί οἰκονομικά σκάνδαλα, χθές ἡ ἀρμόδια ἐπιτροπή τῆς Ἐκκλησίας δηλῶσε στή 12μελή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο, ὅτι ὁλοκλήρωσε τό ἔργο της. Μάλιστα, ὅπως ἀνακοινώθηκε, ἡ ἐπιτροπή ἐξέτασε ὅλες τίς καταγγελίες σέ βάρος ἱεραρχῶν καί δέν ὑπάρχουν νέα στοιχεῖα τά ὁποῖα νά ἀναφέρονται σέ μητροπολίτες. Ἡ τριμελής ἐξ ἀρχιερέων ἐπιτροπή ὅμως θά συνεχίσει νά λειτουργεῖ καθώς δέν ἀποκλείεται νά ὑπάρξουν νέες κατηγορίες. Ἀκόμη, ἡ ἐπιτροπή ἀνέλαβε νά μελετήσῃ καί νά προτείνει πακέτο μέτρων τά ὁποῖα θά ἐνισχύσουν τήν κάθαρση...».

Ὁ ἀναγνώστης αὐτοῦ τοῦ ἀνακοινωθέντος δέν γνωρίζω, ἂν θά μείνῃ ἱκανοποιημένος καί ἂν θά ἀποσβέσει, μονομιάς, τήν πικρία καί τήν ἀγανάκτηση, πού σῶρευσαν μέσα του οἱ ἀπανωτές, ἐκρήξεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων καί οἱ, ἀπεγνωσμένες ἕως φαιδρές, προσπάθειες τοῦ προέδρου τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, νά ἐμφανίσῃ τίς ἐκρήξεις καί τήν ἀποπνικτική δυσωδία ὡς ἀποτέλεσμα δολιοφθορᾶς ἢ προβοκάτσιας, πού σκηνοθετεῖται, ὑποχθό-

νια, από μέρους των «έχθρων της Ἐκκλησίας».

Ὁ λειτουργός της Ἐκκλησίας, πού χαράσσει αὐτές τίς γραμμές, αἰσθάνεται τήν ὑποχρέωση, νά δηλώσει ἀνοιχτά καί ἀπερίφραστα, ὅτι δέ θεωρεῖ τήν «κάθαρση» ὀλοκληρωμένη, οὔτε τό θόρυβο καί τήν προβολή των σκανδάλων, πού ἀναστάτωσαν τό πανελλήνιο, ὡς διαβολική ἐφεύρεση των «έχθρων της Ἐκκλησίας». Μέ τό χέρι στήν «τραυματισμένη» καί «πονεμένη» καρδιά, ὑπογράφει τήν ὀδυνηρή ἐμπειρία, ὅτι ἡ διαφθορά της «φιλοχρηματίας» καί της «φιληδονίας» κατεδαπάνησε «ἀφρόνως» τό κύρος της ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας καί καταθέτει, μέ ὑπευθυνότητα, τή διαβεβαίωση, ὅτι ἡ «κάθαρση» οὔτε κἄν ἄρχισε. Οἱ θαυματικές ἐξαγγελίες των ἐμπλεκόμενων καί, κατά πρῶτο λόγο, τοῦ κύριου μοχλοῦ της ἀνωμαλίας, δέν ὀδήγησαν σέ ἐπεμβάσεις σωστικές τοῦ ἄρρωστου σώματος. Μεθοδεύτηκαν καί λειτούργησαν, ὄχι ὡς ἐνέσεις σωστικές γιά κείνους, πού περιφέρουν στή σύγχρονη κοινωνία μας τόν ἠθικό ρύπο καί τήν κατασχύνη, ἀλλά ὡς φάρμακα καταπραυντικά καί παραπλανητικά, γιά τό ἄγνῳ πλήρωμα της Ἐκκλησίας, πού πληροφορεῖται, καθημερινά, τίς ἐκτροπές, παρακολουθεῖ, μέ ἀγωνία, τίς ἐξελίξεις, θλίβεται γιά τίς σκοτεινές διαπλοκές καί σφαδάζει ἀπό τόν ἀφόρητο πόνο.

Ἐνα νηφάλιο καί κριτικό φυλλομέτρημα τοῦ μαύρου τόμου των ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων καί τοῦ φάσματος των διοικητικῶν ἢ δικαστικῶν μέτρων, πού δρομολόγησε ἡ Συνοδική διοίκηση, γιά τήν ἀντιμετώπισή τους, ἀποκαλύπτει τίς μαῦρες τρύπες της

διαπλοκῆς, της ἔντρομης ἀποσιώπησης ἀδιάσειστων δεδομένων, της στρέβλωσης τοῦ ὑπερασπιστικοῦ λόγου καί, γενικά, της σκηνοθέτησης εἰκονικῶν δικαστικῶν διαδικασιῶν καί τελετουργίας πρόχειρης «δῆθεν» ἀπόλωσης των σκανδαλοποιῶν. Ὅλα ὅσα ἔχουν γίνει, κατά τήν ἐπίμαχη χρονική περίοδο, γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ αἵσχους των ἠθικῶν καί οἰκονομικῶν σκανδάλων, εἶναι διάτρητα, ἐπιλήψιμα καί αὐξητικά τοῦ σκανδαλισμοῦ. Δέν ἀντέχουν στό κοσκίνισμα. Καί δέν ἀναπαύουν τίς κλονισμένες συνειδήσεις.

Πρόθεσή μου, μέ κίνητρο τό σεβασμό στήν ἀλήθεια καί μέ πρόθεση νά ἐνημερώσω, ἔντιμα καί ἀντικειμενικά, τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα, θά ἐντοπίσω, σέ σειρά ἄρθρων, τίς μαῦρες τρύπες της διαδικασίας της «κάθαρσης». Σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς μας Κανόνες καί τήν ἀξιοσέβαστη Πατερική μας Παράδοση, ὁ λαός δικαιούται νά γνωρίζει τήν ποιότητα τοῦ ἡθους των ποιμένων του καί νά ἐνημερώνεται γιά ὅσα «ἐν τῷ φωτί» ἢ «ἐν τῷ σκότει» ἐργάζονται οἱ διαπιστευμένοι γιά τή διατήρηση τοῦ πνεύματος της Πεντηκοστῆς στό χώρο τοῦ παναγίου Θυσιαστηρίου.

Πρίν, ὡστόσο, ξεφυλλίσω τούς δικαστικούς φακέλους καί τεχνολογήσω τίς ἀποφάσεις, θά ἐπιχειρήσω, εἰσαγωγικά, νά προσδιορίσω καί νά δακτυλοδεικτίσω τίς μαῦρες τρύπες, πού ἐμφανίστηκαν στή διαδρομή πρὸς τήν «κάθαρση», ἀπό τήν ἔκτακτη Συνέλευση της Ἱεραρχίας της 18ης-19ης Φεβρουαρίου 2005, ἴσαμε τίς συνεδριάσεις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ γιά τούς Ἀρχιερεῖς Δικαστηρίου, πού ἀποφάνθηκε, ὁμόφωνα(!!!) πῶς ὅλοι εἶναι πεν-

τακάθαροι καί πώς οἱ κατηγορίες γιά «φιληδονία» καί γιά «φιλοχρηματία», ἦταν ὅλες συκοφαντικές, νοσηρές ἢ καί πονηρές ἐπινοήσεις τῶν «ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας».

1. Καλῶ τούς ἀναγνώστες μου στὸν ἐντοπισμὸ τῆς πρώτης μαύρης τρύπας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς σεισμικῆς δημοσιογραφικῆς κρίσης, ὁ κ. Χριστόδουλος ἐμφανίστηκε, πελιδνός καί κατώδυνος (εἰλικρινὰ ἢ ὑποκριτικά, ἄγνωστο), στὴν ὁλομέλεια τῆς Ἱεραρχίας καί διατύπωσε, δίχως τὴν παραμικρὴ ἐπιφύλαξη, τὴ βαρύτερη αὐτοκριτική του:

«Οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ ἐπίσκοποι κληρικοί, πού νόμισαν ὅτι μποροῦν νά δουλεύουν «δυοί κυρίως», νά ὑποκρίνονται, νά ξεγελοῦν τὸν κόσμον καί νά εἶναι ἀσυνεπεῖς στὴ ζωὴ των... Ὅπως ἀποδεικνύεται, ὑπάρχουν σέ ὅλες τὶς βαθμίδες κάποιοι κληρικοί, πού ἔχουν προδώσει τὴν ἱερὴ ἀποστολὴ των, ἢ ἔχουν συμπεριφερθῇ κατ' ἐπιταγὴν τῶν ἐπιληψίμων ἀδυναμικῶν των. Δύο εἶναι τὰ βασικά ἀδικήματα τῶν κληρικῶν αὐτῶν: ἡ φιληδονία καί ἡ φιλαργυρία. Καί θά πρέπει νά παραδεχθοῦμε πὼς σέ κάποιο βαθμὸ εἴμαστε ὅλοι ἐνοχοὶ γιατί, ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, ἀνεχθήκαμε αὐτές τὶς καταστάσεις, ὅπου ὑπάρχουν, ἐφ' ὅσον τὶς γνωρίζαμε, πού ἔχουν διαβουκολήσει τὶς συνειδήσεις καί ἔχουν ἐκθέσει πρόσωπα καί τὸν ἱερό θεσμό, πού ὑπηρετοῦμε... Εἴμαστε ὑπεύθυνοι ὅσοι ὄχι μόνον ἐπροστατεύσαμε, ἀλλὰ καί ἀνεχθήκαμε νά ὑπάρχουν στὴν τοπική μας Ἐκκλησία κληρικοὶ ἀσυνεπεῖς

πρὸς τὴν ἀποστολὴν των καί μετατρέψαμε τὶς Μητροπόλεις μας σέ θερμοκήπια ἀθλιότητων...».

Καί παρακάτω, στὴν πορεία τῆς εἰσήγησής του, ἐπισήμανε:

«Ἡ κατάσταση εἶναι ἰδιαίτερα σοβαρά. Δέν ἐπιδέχεται φαρμακευτικὰ ἐπιθέματα ἀλλὰ χρήζει θερμοκαυστήρος. Ὅλοι ἀναμένουν τὶς ἀποφάσεις μας γιά αὐτοκάθαρση. Ἡ οὐσία τῶν πραγμάτων εἶναι ὅτι πολλὰ πρέπει νά διορθωθοῦν μέσα στὸν οἶκον μας. Νά περιορισθοῦν ἂν μή καί νά ἐξαλειφθοῦν ὅλες οἱ αἰτίες πού δημιουργοῦν προσκόμματα στὴ διακονία μας καί ὑπονομεύουν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ.... Ἡ Ἐκκλησία δέν κινδυνεύει ἀπὸ τούς ἐκτὸς αὐτῆς ἐχθρούς Της, γιὰτί εἶναι Κιβωτός σωτηρίας. Ἀπὸ ἐμᾶς κινδυνεύει, δηλαδή ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες καί τὶς ἀνομίες μας.....».

Ἡ ὁμολογία αὕτη (ἐν συντριβῇ ἢ ἐν ὑποκρίσει, ἄσχετο) ἐντοπίζει τὴ βαρύτερη, τὴ θανάσιμη νόσον τοῦ ἱεραρχικοῦ καί ἱερατικοῦ Σώματος. Τὴν ἀνεπίτρεπτη ἐκτροπὴ τοῦ στή χρηματολατρία καί στή σαρκολατρία. Καί σαλπίζει ἀφύπνιση. Καλεῖ σέ δραστηριοποίηση τῶν ἀρμόδιων ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας, γιά τὴν κάθαρση τοῦ «βεβηλωμένου» χώρου καί γιά τὴν ἀποκατάσταση τοῦ κύρους τῶν διαχειριστῶν τῆς Θείας Χάριτος.

Φυσικὸ, ὁ λαὸς νά ἄκουσε μέ ἱκανοποίηση τὶς ὑποσχέσεις καί νά ἀκροβολίστηκε, σέ στάση προσοχῆς καί προσμονῆς, γιά νά πληροφορηθεῖ τὴ φιλοσοφία, τοὺς κανόνες καί τὰ ἀποτελέσματα τῆς «κάθαρσης». Ἐπικρότησε τὸ ἀρχιεπισκοπικὸ σάλπισμα ἀφύπνισης. Καί τέντωσε τὴν ἀκοή καί τὴν ὄραση, γιά νά παρακολουθήσει, βῆμα

μέ βῆμα, τόν Ἡράκλειο ἄθλο.

Μάταια, ὅμως. Ὁ λαός, παρά τήν ὀλόφυχη προσδοκία του, δέν ἄκουσε τίμια ἐνεργοποίηση τῶν δικαστικῶν μηχανισμῶν καί δέν εἶδε κάθαρση. Ὁκτώ μῆνες μετά τήν ἀρχιεπισκοπική (εἰλικρινή ἤ, μᾶλλον, ὑποκριτική) ὁμολογία τῶν μεταστατικῶν φαινομένων τῆς διαφθορᾶς καί τῶν ὑποσχέσεων δραστικῶν ἐπεμβάσεων, μαθαίνει, ὅτι ἡ «κάθαρση» ἐξελίχθηκε σέ πανάκεια. Καί ὅτι ὀλοκληρώθηκε μέ τήν ἀπονομή ἐπαίνων καί τιμητικῶν διακρίσεων σ' ὅλη τήν ὁμήγουρη τῶν ἐνόχων. Κανένas, ἀπό αὐτούς, πού κατηγορήθηκαν γιά βαρύτατα παραπτώματα, γιά ὁμοφυλοφιλικές διαστροφές ἤ γιά κατάχρηση τῆς ἐπισκοπικῆς ἐξουσίας δέν ἀποβλήθηκε ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας. Κανένas δέν ἐγκλείστηκε στή Μονή τῆς μετανοίας του.

Ἡ διαδικασία, πού σχεδιάστηκε καί ἀκολουθήθηκε, ἦταν σικέ. Ἐπιφανειακό, γραφειοκρατικό ἀνασκάλεμα τοῦ βούρκου. Καί γρήγορο τάπωμα. Διατάχθηκαν ἀνακρίσεις. Δημοσιοποιήθηκαν τά ὀνόματα τῶν ἀνακριτῶν, γιά τήν κάθε μιά περίπτωση. Ἀνακοινώθηκαν οἱ ἡμερομηνίες σύγκλησης τοῦ Πρωτοβάθμιου γιά τούς Ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου. Καί, ὡς ἐπιστέγασμα ὅλης αὐτῆς τῆς πολύμηνης ἐνασχόλησης μέ τά σκάνδαλα καί τούς σκανδαλοποιούς, ἀνακοινώθηκε, πῶς οἱ μαρτυρίες τῶν κατηγορῶν κρίθηκαν ἀνεπαρκεῖς καί πῶς ἐκδόθηκαν βουλεύματα ἀπαλλακτικά γιά ὅλους (ναί, γιά ὅλους). Ἀθῶοι οἱ κατηγορούμενοι. Συκοφάντες οἱ κατήγοροι. Ἀνύπαρκτη ἡ διαφθορά. Ἐτεροκίνητος καί πλασματικός ὁ σκανδαλισμός τῶν συνειδήσεων. Οἱ δικαστικοί φάκελλοι δέθη-

καν σέ πακέτα καί παραπέμφθηκαν στό Συνοδικό Ἀρχεῖο.

Ὅλα καλά. Ὅλα τρισαχαριτωμένα. Ὅλα ἄγια.

Αὐτή ἡ διαδικασία, πανομοιότυπη, ἀκολουθήθηκε σέ ὅλες τίς περιπτώσεις. Σά νά ἦταν ἡ ἀπόφαση «προειλημμένη»(!). Σάν νά ὑπῆρχε, πίσω ἀπό τό παραπέτασμα τοῦ συνοδικοῦ χώρου, ἡ ἐξουσιαστική μπαγκέτα, πού ἐναρμόνιζε τά συνοδικά μυαλά καί ὀδηγοῦσε τή δικαστική κρίση, μέ ἀπόλυτη ἀκρίβεια, στό προκαθορισμένο θριαμβικό φινάλε.

Ναί, ἀλλά αὐτές οἱ πανηγυρικά ἀθωωτικές ἀποφάσεις, πού πριμοδότησαν μέ βουλεύματα ἀπαλλακτικά τούς κατηγορούμενους καί ἔσπρωξαν τούς λερούς φακέλλους στό Ἀρχεῖο, ἀναίρεσαν, κατά τρόπο ὑποπτο, τήν ἀρχική παραδοχή τῆς διαφθορᾶς καί τῶν σκανδάλων, πού κατάθεσε ἐπίσημα ὁ πρόεδρος τῆς Ἱεραρχίας Χριστόδουλος στή Συνέλευση τῆς 18ης Φεβρουαρίου.

Ἡ μαύρη τρύπα προκαλεῖ τήν ἀπορία: Ὑπῆρξαν ἤ δέν ὑπῆρξαν σκάνδαλα καί σκανδαλοποιοί;

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅταν κατέθετε στήν Ἱεραρχία τήν καταγγελία γιά τήν ὑπαρξη «θερμοκηπίων ἀθλιοτήτων», εἶχε ἤ δέν εἶχε στοιχεῖα ἀποδεικτικά καί ἐπιβαρυντικά; Ἄν δέν εἶχε, πῶς τόλμησε νά ἐκστομίσει τόσο βαρεῖες κατηγορίες; Ἄν εἶχε, πῶς, μετά ἕνα ἐξάμηνο, βγαίνει στό παζάρι τῆς δημοσιότητας καί καμώνεται, πῶς τοῦ λείπουν τά στοιχεῖα, γιά νά ἀντιμετωπίσει τούς σκανδαλοποιούς;

Τό Φεβρουάριο ὁμολόγησε, πανηγυρικά, ὅτι ὑπῆρχαν σκάνδαλα καί σκανδαλοποιοί. Καί ὑποσχέθηκε, πῶς θά ἀντιμετωπίσει μέ θάρρος καί μέ ἀ-

ποφασιστικότητα τούς παραβάτες της ήθικης τάξης, πού μέ τίς συμπεριφορές τους ροκανίζουν τό κύρος της Έκκλησίας. Κατέθεσε δέ, ως έγγυηση της καθαρήs και διάφανης, έπικείμενης, δικαστικής διερεύνησης, τό άρχιεπισκοπικό του ώμόφορο. Δήλωσε, σέ τηλεοπτική του συνέντευξη, πώς θά λειτουργήσει ως έγγυητής της τίμιας και άμερόληπτης κάθαρσης.

Αυτή τήν ύπόσχεση του έγγυητή δέν τήν είδαμε νά λειτουργεί. Ή κάθαρση έμεινε στά χαρτιά και στίς τηλεοπτικές άρχιεπισκοπικές επαγγελίες. Τό άρμόδιο δικαστικό όργανο όχι μόνο δέν τιμώρησε τούς «κραγμένους» ρασοφόρους, αλλά και τούς τίμησε μέ τό φωτοστέφανο του ήρωα και του μάρτυρα. Τά μέλη του Έκκλησιαστικού Δικαστηρίου δέν έκριναν και δέν έμφάνισαν κανένα ένοχο. Και δέν επέβαλαν σέ κανένα τίς προβλεπόμενες Κανονικές κυρώσεις. Κήρυξαν όλες τίς άνακρίσεις τελειωμένες. Στιγμάτισαν, μέ χαλαρή έπιτιμητική φράση, τούς κατηγορούμενους μέ τό άριστεϊο της άθωότητας.

Ποιός, λοιπόν, έκανε μπλόφα; Ποιός ένέπαιξε τή λαϊκή ψυχή, πού ζητάει γνησιότητα και είλικρίνεια; Ό Άρχιεπίσκοπος, πού δήλωσε έγγυητής της κάθαρσης; Ή οι δικαστές, πού έπαιξαν στό ταμπλώ της διαπλοκής τό άρχιεπισκοπικό κύρος του έγγυητή; Ή μήπως εύθύνονται και οι δυό πλευρές; Και ό Χριστόδουλος, πού υπέβαλε στή διαδικασία της πλύσης έγκεφάλου τούς Συνοδικούς δικαστές και εκείνοι, πού δέχτηκαν νά περάσουν από τή διαδικασία της πλύσης, πού καταπάτησαν τούς Ίερούς Κανόνες, πού άγνόησαν

τή λαϊκή εξέγερση και τήν έπιταγή της άρχιερατικής τους συνείδησης και άπλωσαν τό χέρι γιά νά υπογράψουν τά άπαλλακτικά βουλεύματα;

2. Ή δεύτερη, χαοτική, μαύρη τρύπα είναι ή όλη διαχείριση του σκανδάλου και του σκανδαλοποιού Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη.

Στή δημοσιογραφική βιτρίνα έμφανίστηκε και διασαλπίστηκε ή έκπτωση του Μπεζενίτη από τό μητροπολιτικό θρόνο, ως τό άδιαμφισβήτητο άποδεικτικό χαρτί, πού πιστοποιεί τήν πραγμάτωση και τήν όλοκλήρωση του έργου της «κάθαρσης». Άλλά (ποιός δέν γνωρίζει τήν παγκόσμια πρωτοτυπία;) πριν από τήν άπόφαση έκδίωξης του Μπεζενίτη από τό μητροπολιτικό θρόνο, είχε έκδοθει πανηγυρική άπόφαση του Έκκλησιαστικού Δικαστηρίου, πού τόν άπάλλαξε από κάθε κατηγορία και τόν έμφάνιζε στήν κοινή γνώμη πεντακάθαρο και άξιοπρεπέστατο.

Ή έκδοση, από τό ίδιο συνοδικό όργανο, δυό άποφάσεων, πού ή μιά κονταροχτυπιέται μέ τήν άλλη, δέν άποτελεί λεπτομέρεια, πού μπορεί κανείς νά τήν άντιπαρέλθει μέ ναρκωμένη συνείδηση. Τό γεγονός αυτό άναδεικνύει μεϊζον σκάνδαλο. Άφήνει άκαλυπτους όλους τούς παράγοντες, πού άνακατεύτηκαν στήν ύπόθεση. Και, προπάντων, αφήνει έκθετο τόν Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, τόν «έγγυητή της κάθαρσης», πού μανουβράρισε τίς διαδικασίες και κατά τήν εύνοϊκή, άπαλλακτική κρίση του σκανδαλοποιού φίλου του και κατά τήν άυστηρή άναψηλάφηση της ένοχής του.

Και μή νομίσετε, πώς τό μυστήριο

της μαύρης τρύπας έντοπίζεται μόνο στην άντιφατικότητα των δυό Συνοδικών αποφάσεων. Υπάρχουν καί άλλοι παράμετροι, πού εύρύνουν τόν κύκλο των άποριών καί περιπλέκουν τό αίνιγμα.

Ή άπαλλακτική εκείνη άπόφαση, πού νερόπλυνε καί κόσμησε μέ φωτοστέφανο τό ρασοφόρο των άσύγνωστων διαστροφών, άποτέλεσε, δυστυχώς, πιλοτική διαχείριση των όμοιων φαινομένων. Οί έπόμενες άποφάσεις του Έκκλησιαστικού Δικαστηρίου εΐναι, στην πραγματικότητα, πιστά φωτοαντίγραφα. Μέ την ΐδια σκηνοθέτηση, μέ την ΐδια διάταξη των έπιχειρημάτων καί μέ την ΐδια κατάληξη. Ή έπαλήθευση αύτης της διαπίστωσης δέν εΐναι καθόλου δύσκολη. "Αν κανείς συλλέξει τά κείμενα των άπαλλακτικών άποφάσεων, πού εξέδωκε, κατά τό θέρος του 2005 τό Πρωτοβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο, θά διαπιστώσει, μέ την πρώτη ματιά, ότι άκολουθεΐται, σέ όλες, βήμα μέ βήμα, ή ΐδια όδηγία.

Νά υποστηρίξουμε, ότι ή όμοιότητα εΐναι τυχαία καί χωρίς σημασία σύμπτωση; Θά κάνουμε λάθος. Νά υποθέσουμε, πώς ή άθωωτική άπόφαση γιά τόν Μπεζενίτη ήταν, άπλως, λαθεμένη, ένω οί άποφάσεις, πού άθωώνουν τούς έπόμενους κατηγορούμενους, εΐναι καρποί έντιμότητας καί εύθικρισίας; Τό ένδεχόμενο αυτό, από την πρώτη στιγμή, ντουμπλάρεται μέ την άμφιβολία. "Αν, στην περίπτωση του Μπεζενίτη, οί σκοτεινές προθέσεις άποενοχοποίησής του προδώθηκαν, άν ό συναγερμός της δημοσιογραφίας άνάγκασε τό Χριστόδουλο νά άκυρώσει την άθωωτική άπόφαση καί, μέ συνο-

πτικές διαδικασίες, ξένες έντελώς καί άναιρετικές των Ίερών Κανόνων της Έκκλησίας, νά του δώσει τά παπούτσια του στό χέρι καί νά τόν άπομακρύνει από την μητροπολιτική ύπευθυνότητα, κανείς δέ δικαιούται νά άποκλείσει τίς ΐδιες ή παρόμοιες έξελίξεις καί στίς περιπτώσεις των έπόμενων, πανομοιότυπων άποφάσεων.

"Αλλωστε, ή παράλληλη, προσεκτική άνάγνωση πείθει, ότι πίσω από όλες αυτές τίς άποφάσεις κινούνται, μέ πονηρή έπιδεξιότητα, οί ΐδιοι δάκτυλοι της διαπλοκής. Ό παράγοντας ή οί παράγοντες, πού μεθοδεύουν, μέ σκοτεινά τεχνάσματα, την άποενοχοποίηση των σκανδαλοποιών καί την έπένδυση του χρέους της «κάθαρσης» μέ τόν χρυσοποίκιλτο μανδύα του άδελφικού κουκουλώματος.

3. Τό ψάξιμο μās όδηγεΐ στην τρίτη μαύρη τρύπα.

"Ολα τά βιογραφικά των Μητροπολιτών, πού έμπεριέχουν μελανώματα ήθικης έκλυσης καί προβλήθηκαν στά μέσα μαζικής ένημέρωσης, συνοδευμένα μέ τό αίτημα της «κάθαρσης», έντοπίζουν την άπαράδεκτη έκτροπή καί τά ΐλκη της διαφθοράς στη διάστροφή, όμοφυλοφιλική δραστηριότητα. Καί οί άνακριτές, καθώς καί τά μέλη του Συνοδικού Δικαστηρίου ήταν υποχρεωμένοι νά διακριβώσουν άν οί κατηγορίες εύσταθοΐν, άν οί κατηγορούμενοι Μητροπολίτες έχουν κατακυλήσει σέ τέτοιο ήθικό κατήφορο καί ξεπεσμό, ώστε νά παραδώσουν τούς έαυτούς τους, τό πνεΐμα τους καί τή σάρκα τους στά «πάθη άτιμίας» (Ρωμ. α΄ 26).

Αυτό υπήρξε τό κατηγορητήριο καί

αυτό ὀφείλαν νά διερευνήσουν τά δικαστικά ὄργανα.

Θά ἐκπλαγεῖτε καί θά νοιώσετε νά σᾶς λούζει ὁ κρύος ἰδρώτας τῆς ἀπογοήτευσης, ὅταν πληροφορηθεῖτε, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση, μέ παρέμβαση της, κατά τήν περίοδο, πού οἱ ἀνακρίσεις ἦταν σέ πλήρη ἐξέλιξη καί τό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο βρισκόταν στημένο, προσπάθησε νά ἀνατρέψει τό Ἐκκλησιολογικό, τό Κανονικό καί τό Νομικό ὑπόβαθρο τῆς ἀρχιερωσύνης. Δηλαδή νά φέρει τά πάνω-κάτω.

Μιά μόνο μέρα, πρίν ἀπό τό ἀνοιγμα τοῦ δικαστικοῦ φακέλλου τοῦ Μητροπολίτη Πειραιῶς Καλλίνικου στό πρωτοβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο, στίς 2 Ἰουνίου 2005, ἡ Ἱερά Σύνοδος, δηλαδή ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ δώδεκα Συνοδικοί, πού τήν ἄλλη μέρα θά γνωμάτευαν γιά «τήν ἐνοχή» ἢ «τή μή ἐνοχή» τοῦ Μητροπολίτη Καλλίνικου, συνέταξαν καί ἔστειλαν στήν «Ἀρχή προστασίας προσωπικῶν δεδομένων», ἔγγραφο, μέ τό ὁποῖο, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, χαρακτηρίζαν τίς ὁμοφυλοφιλικές ἰδιαιτερότητες ὡς προτιμήσεις τοῦ ἐντελῶς προσωπικοῦ βίου, πού δέν ὑπόκεινται σέ ἔλεγχο καί δέν ἐπιτρέπεται ἡ δημοσιοποίησή τους. Καί ζητοῦσαν νά ἀπαλειφθεῖ, ἀπό τή δική τους πρόσφατη ἀπόφαση, ἡ παράγραφος, πού δικαιολογεῖ τό ἐνδιαφέρον καί τήν κρίση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ποιμνίου γιά τήν ἠθική ποιότητα τοῦ ποιμένου του.

Μέρος τῆς Συνοδικῆς ἐπιχειρηματολογίας, πού ἀποτυπώνεται στήν «αἵτηση θεραπείας» ἀποτελεῖ ἡ περίπτωση Μπεζενίτη. Ἡ Σύνοδος παράτολμα, (θά ἔλεγα ἀδιάντροπα) χαρακτηρίζει τήν ὁμοφυλοφιλική ἰδιαιτερότητα τοῦ Μπεζενίτη ὡς «προσωπικό δε-

δομένο» καί ἰσχυρίζεται, πῶς τό κύκλωμα τῆς ἐνημέρωσης δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τό προωθεῖ στό δημοσιογραφικό ἢ στόν τηλεοπτικό ἀκροδέκτη τῆς πληροφόρησης.

Μεταφέρω τό ἀδιάντροπο ἀπόσπασμα:

«2. Εἰδικῶς ὡς πρὸς τά προσωπικά δεδομένα τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος, τά ὁποῖα ἔτυχον ἐπεξεργασίας ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω τηλεοπτικοῦ Σταθμοῦ καί τοῦ συγκεκριμένου δημοσιογράφου ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νά θεωρηθοῦν ὅτι "συνδέονται μέ τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος", διότι πρόκειται περὶ δεδομένων ἀναφερομένων εἰς αὐστηρῶς προσωπικὴν (ὁμοφυλοφιλικήν) συμπεριφοράν παντελῶς ἄσχετον πρὸς τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος.

Συνεπῶς καί ἐάν εἰσέτι γίνει δεκτόν ὅτι ὁ Μητροπολίτης εἶναι δημόσιον πρόσωπον, τοῦθ' ὅπερ ἡμεῖς ἀρνούμεθα, καί πάλιν ἡ ἐπεξεργασία (μετάδοσις) τῶν συγκεκριμένων προσωπικῶν δεδομένων εἶναι μὴ νόμιμος, διότι τά δεδομένα αὐτά δέν συνδέονται μέ τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος.

Ὅταν, τή μιά μέρα, στίς 2 Ἰουνίου, οἱ Συνοδικοί πατέρες(;) χαρακτηρίζουν τήν ὁμοφυλοφιλική ἰδιαιτερότητα ὡς ἐντελῶς προσωπικό δεδομένο καί τό δημόσιο στιγματισμό της ὡς πράξη παράνομη, πῶς θέλετε, τήν ἄλλη μέρα, στίς 3 Ἰουνίου, νά ἐπεξεργαστοῦν μέ ἀμεροληψία τό δικαστικό φάκελλο, πού περιέχει σωρεῖα καταγγελιῶν γιά ἠθικές διαστροφές; Πῶς νά καταλογίσουν κωλύματα στήν ἄσκηση τοῦ ἀρχιερατικοῦ λειτουργήματος; Καί πῶς νά ψηφίσουν τήν ἐπιβολή κυρώσεων στους προδότες τοῦ ἀνδρισμοῦ τους; Ὅλα

αυτά, σύμφωνα με την καινοφανή Συνοδική θεωρία, αποτελούν προσωπικά δεδομένα. Έπιλογές και πρακτικές, που προσδιορίζουν τις ατομικές προτιμήσεις. «Κοσμήματα»(!!) της ύπαρξης, που κανένας δεν έχει το δικαίωμα να τα συλήσει ή να τα διασύρει μπροστά στα φιλοπερίεργα ή τα φιλοκατήγορα παράθυρα.

Η μαύρη τρύπα, που άνοιξε στις 2 Ιουνίου ή Συνοδική αναφορά προς την «Άρχη προστασίας προσωπικών δεδομένων», έχει πλάτος και βάθος τρομακτικό, που δεν καλύπτεται με καμιά σοφιστική επινόηση και δεν επιτρέπει τη νομιμοποίηση των άθωωτικών αποφάσεων, που σκαρώθηκαν στη συνέχεια. Γκρεμίζει όλο το φωτεινό και μεγαλόπρεπο οικοδόμημα της αγιοπατερικής αγιότητας. Ανατρέπει την Κανονική και την Εκκλησιολογική τάξη. Εισάγει στην Έκκλησία και δυστυχώς-άκόμα και στο πανάγιο Θυσιαστήριο, την αποχαλίνωση των ήθων και την προκλητική χυδαιότητα.

4. Θά μπορούσα να εξερευνήσω πολλές μαύρες τρύπες, από αυτές, που άφησε πίσω της η διαδικασία της «κάθαρσης», όπως επινοήθηκε και δρομολογήθηκε από τον προβληματικό, σημερινό Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Αλλά, επειδή σέβομαι τον αναγνώστη μου και εκτιμώ, πώς δεν έχω το δικαίωμα να τεντώνω απεριόριστα τις αντοχές του, θά περιοριστώ στην επισήμανση μιάς ακόμα, που δεν υστερεί, από τις προηγούμενες, σε σημασία και σε επικινδυνότητα.

Ο Χριστόδουλος, κατά την ανταριασμένη εκείνη Σύνοδο της Ιεραρχίας του

Φεβρουαρίου του 2005, θέλοντας να μεταγγίσει πνεύμα αίσιοδοξίας και αυτοπεποίθησης, μετακινήθηκε από το άμπρι της άμυνας στην έπαλη της άντεπίθεσης. Προσπάθησε να πείσει τους Συνέδρους, ότι, ως έγγυητής της «κάθαρσης», όχι μόνο θά εξυγιάνει το Ίερό Θυσιαστήριο από τους σπίλους της αδιαντροπιάς, αλλά θά προχωρήσει, με τόλμη και διαφάνεια, να θέσει υπό κατηγορία τους θρασείς και ανίερους, που σφετερίζονται τους είσαγγελικούς θώκους και, υψώνοντας το αλαζονικό τους ανάστημα, γίνονται τιμητές άκατηγόρητων ποιμένων της Έκκλησίας.

Είδικά, δίνοντας τό περίγραμμα των σχεδιασμών του, για την απόλωση του έκλεκτου του τέκνου(!!!), του Μητροπολίτη Θεόκλητου Κουμαριανού, είπε στη Συνοδική όμηση, προκαταλαμβάνοντας την ανάκριση: «*Η ΔΙΣ,... κατά την συνεδριάν της της 8-2-05 έκρινε όμόφωνα τίς εξηγήσεις έπαρκείς. Δέν έθεσεν όμως την υπόθεση στό Άρχεϊον, αλλά, κατά θεμιτήν παρανομίαν, διέταξεν ανακρίσεις προς μείζονα κατοχύρωση της άρχιερατικής άξιοπρεπείας του θιγομένου Ιεράρχου, όπως άλλωστε τό έζητησε και ο ίδιος, επιφυλασσομένη να εφαρμόσει την ποινήν της ταυτοπαθείας σέ βάρος του καταγγέλλοντος, έφ' όσον οί κατηγορίες του καταπέσουν.*»

Γιά την ενημέρωση των αναγνωστών μου και για την υποβοήθησή τους, να εκτιμήσουν την προβληματική και αυτής της μαύρης τρύπας, είμαι υποχρεωμένος να έρμηνεύσω τί σημαίνει «ταυτοπάθεια».

Πρόκειται, για την υποχρέωση, που επιβάλλεται στό Έκκλησιαστικό Δι-

καστήριο, νά ἀπαλλάξει ἀπό κάθε κατηγορία τόν ἀθώο καί ἀνεπίληπτο λειτουργό, στήν περίπτωση, πού ἡ κατηγορία, πού διατυπώθηκε ἐναντίον του, ἀποδειχθεῖ ἀστήρικτη, ἀλλά, παράλληλα, νά τιμωρήσει τό συκοφάντη κατηγορο μέ τήν ἴδια ποινή, πού προβλέπουν οἱ Ἱεροί Κανόνες, γιά τό συγκεκριμένο παράπτωμα.

Ὁ Χριστόδουλος, λοιπόν, ἐξάγγειλε μεγαλόστομα, πώς πρόθεσή του εἶναι νά ἐφαρμόσει τήν ἀρχή αὐτή καί νά τιμωρηθοῦν οἱ κατήγοροι, πού συκοφάντησαν καί λέρωσαν τίς ὑπολήψεις ἀθώων Ἱεραρχῶν.

Καί τό ἐρώτημα: Πραγματοποίησε τήν ἐξαγγελία του αὐτή; Προφανῶς, ὄχι.

Μετά τή συνοδική διάσκεψη τοῦ Νοεμβρίου, ἔβγαλε ἀνακοινωθέν, ὅτι ἡ κάθαρση ὁλοκληρώθηκε. Καί ὁλοκληρώθηκε μέ τήν πλήρη «δικαίωση»(!!!) τῶν Μητροπολιτῶν, πού κατηγορήθηκαν γιά τό βαρύτατο παράπτωμα τῆς προδοσίας τοῦ ἀνδρισμοῦ τους. Ἀλλά, καμμιά δίωξη δέ δρομολογήθηκε, ἐναντίον ἐκείνων, πού τούς κατηγορήσαν.

Οἱ κατηγορούμενοι ἀθῶοι, ἀξιοσέβαστοι καί ντυμένοι στά λευκά τῆς ἀγνότητας(!!!). Καί οἱ κατήγοροι-δεκάδες ἀτέλειωτες-ἔμειναν ἀκατηγόρητοι. Χωρίς τόν παραμικρό φόγο. Καί χωρίς τήν παραμικρή ποινή.

Θά μοῦ πεῖτε, πώς δέν ἦταν ὅλοι τους λειτουργοί τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά τούς ἐπιβληθοῦν Κανονικές ποινές. Δέν ἦταν ὅλοι κληρικοί, ἀλλά οἱ κληρικοί κατήγοροι τῶν «κεκαθαρμένων» Ἱεραρχῶν, δέν ἦταν λίγοι. Καί κανένας ἀπό αὐτούς δέν κάθησε, κατηγορούμενος, στό σκαμνί, γιά νά λογοδοτήσει καί γιά νά εἰσπράξει τήν ποινή, πού

ἐπιβάλλει ἡ «ταυτοπάθεια».

Ἀλλά καί οἱ λαϊκοί κατήγοροι, δέν ἔπρεπε νά μηνυθοῦν, ἄν εἶχαν ὀρκιστεῖ νά καταθέσουν στόν ἀνακριτή πραγματικά γεγονότα καί, συκοφαντῶντας Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, κατέθεσαν ψέματα; Δέ θά ἔπρεπε οἱ Ἱεράρχες, πού συκοφαντήθηκαν καί διασύρθηκαν-ἄν συκοφαντήθηκαν καί ἄν διασύρθηκαν ἄδικο-νά τούς ἐγκαλέσουν καί νά ζητήσουν τή δίκαιη τιμωρία τους;

Τό γεγονός εἶναι, ὅτι κανένας, ἀπό κείνους, πού κατήγγειλαν ἀρχικά τά σκάνδαλα καί κανένας μάρτυρας κατηγορίας, πού προσῆλθε καί τά ἐπιβεβαίωσε, δέν ὑποχρεώθηκε νά λογοδοτήσει.

Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό; Καί πῶς τό ἐρμηνεύετε; Γιατί ὁ Χριστόδουλος δέ σεβάστηκε τό λόγο του καί δέν κίνησε διαδικασία ἐναντίον ἐκείνων, γιά τούς ὁποίους ἔσπειρε τήν ὑποψία, ὅτι εἶναι συκοφάντες;

Ἡ ἀτολμία-τραγική καί σημαδιακή-ἐξουδετερώνει τήν εὐφορία τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ περιβάλλοντος, ὅτι «ὁλοκληρώθηκε ἡ κάθαρση» καί ὅτι οἱ Ἱεράρχες, πού κατηγορήθηκαν, ἀποδόθηκαν λευκοί στήν Ἐκκλησία.

Ἡ λεύκανσή τους ἦταν «πλύση μαῖμου». Ἐπικοινωνιακό τρῦκ, γιά τήν καταστολή τοῦ θορύβου. Θεατρική παράσταση, γιά τήν πλασματική ἡρωοποίηση τῶν σκανδαλοποιῶν.

Σκηνοθετήθηκε «κάθαρση». Καί προέκυψε συμβιβασμός καί ἀπάτη. Καί ὁ σκύλος χορτάτος καί ἡ πίτα γερή. «Ὅπερ ἄτοπον».

Μένει νά ἐξετάσουμε τήν καθεμιά περίπτωση χωριστά, δηλαδή νά σκύ-

Ἡ Μεγάλη Ἀπάτη.

λόγος τῶν πολιτικῶν εἶναι γεμάτος κενές ὑποσχέσεις: εὐτυχία, εὐημερία, ἀσφάλεια γιά ὅλους. Ἡ ἐξουσία, δημοκρατική ἢ τυραννική, καλοπροαίρετη ἢ διεφθαρμένη, εἶναι δέσμια τῆς δημιουργίας. Ὁ πολιτικός λόγος, τραγικά στερημένος αὐτογνωσίας καί αὐτοκριτικής, συχνά σέ κραυγαλέα ἀντίθεση πρὸς τὸ βίον τῶν ἰδίων τῶν πολιτικῶν, δέν ἀγγίζει κανένα ὑπαρξιακὸ πρόβλημα. Ἀποσκοπεῖ μόνο στό νά ὑφαρπάσει τὸ χειροκρότημα, τὴν εὐνοία τῆς ψήφου. Τελικά ἡ ζωὴ τραβᾷ τὸ δρόμο τῆς, ἄσχετα πρὸς τίς ὑποσχέσεις τῶν ἐξουσιαστῶν. Στὴν ἴδια κατεύθυνση κινοῦνται, δυστυχῶς, καί ἄμβωνες. Κυνηγώντας τὴν εὐνοία τῆς μάζας, ὑπόσχονται καί αὐτοὶ εὐζωία. Σέ πρόσφατὴ του συνέντευξη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, εἶπε: Ἐκκλησία-Πολιτεία «εἴμαστε δύο κολῶνες οἱ ὁποῖες βασταῖμε τὸ οἰκοδόμημα, πού... λέγεται εὐτυχία καί πρόοδος τῶν Ἑλλήνων». Παλαιότερα δέ εἶχε κηρύξει ὅτι ὁ Χριστιανισμός δίδει στοὺς λαοὺς «πῇ δυνατότητα τοῦ εὖ ζῆν». Τέτοιοι λόγοι, ἔστω καί ἂν σκοπεύουν στό νά ἀναδείξουν τὴν χρι-

ψουμε στίς μαῦρες τρύπες τοῦ κάθε ἀρχιερατικοῦ σάκου, γιά νά προσμετρήσουμε τὴν ἔκταση καί τὸ βάθος τῆς διαφθορᾶς.

Θά τὸ κάνουμε...

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

στιανικὴ ταυτότητα τοῦ τόπου, εἶναι ξένοι πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Στὸ μεταχριστιανικὸ πολτοποιημένο κόσμον, πού ζοῦμε, ἓνας μόνο λόγος τῆς Ἐκκλησίας μπορεῖ νά κηρυχθεῖ καί νά εὐεργετήσῃ τὸν ἄνθρωπον: ἡ μαρτυρικὴ ὁμολογία τῶν πρώτων Χριστιανῶν.

Ὅταν ὑψηλά ἱστάμενοι ἐκκλησιαστικοὶ συμπορεύονται μέ τοὺς πολιτικούς στό δρόμον τῆς δημοσιότητας, ὑπάρχει πρόβλημα. Τὸ «πολιτικῶς ὀρθόν», πού διέπει τὸ λόγο τους, πριμοδοτεῖ ἓνα παχυλὸ εὐδαιμονισμό. Προβάλλει μιὰ «ἐν Χριστῷ ζωὴ» μέ ρόδινα χρώματα: «οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ», λένε, «ἔχουν τὴν εὐλογία Του». Καί ἐντοπίζουν τὴν εὐλογία αὐτὴν στὰ γήινα: ὑγεία, εὐημερία, οἰκογενειακὸ βίον ἀνέφελο, ζωὴ ἀνετη καί χλιδάτη, κοινωνικὴ προβολὴ καί καταξίωση, κτλ. Ὑπόσχονται, ἀκόμα, ἀπρόσκοπτες θρησκευτικὲς συγκινήσεις, καί τὴν οὐράνια βασιλεία δεδομένη. Ἔτσι διερμηνεύουν κάποιοι ἱερωμένοι τὸν λόγο τοῦ Κυρίου, ὅτι ὅποιος ὑποβληθεῖ σέ θυσίες ὑπὲρ Αὐτοῦ, «ἐκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει» (Ματθ. ιθ 29). Ἔτσι τὸν ἐφαρμόζουν καί στὴ δική τους ζωὴ: φόρεσαν τὸ ράσο, ἄρα θεμελιώνουν δικαιώματα ἐδῶ καί τώρα σέ «ἐκατονταπλασίονα» ἀγαθὰ τῆς γῆς. Θεωρώντας δέ τοὺς ἑαυτοὺς τους κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, διεκδικοῦν μιὰ ἐπιπρόσθετη «εὐλογία»: τὴν ἀσυλία γιά ὅ,τι κάνουν. Κάθε ἔρευνα γιά

τά έργα τους, προσβάλλει, κηρύττουν, τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας!

Ὁ δυναμισμός τοῦ σταυροῦ τοὺς εἶναι ξένος. Τρέφουν μιά στρεβλή ἰδέα γιὰ τὴν ἀνταπόδοση, τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος ἔχει ἐγγυηθεῖ. Στὰ πράγματα, ὅμως, ἡ γνήσια χριστιανικὴ ζωὴ ἔρχεται σὲ ἀντίθεση πρὸς τὴν ὁποία δημαγωγία, ἔστω καὶ ἀπὸ ἁμβωνος. Οἱ Χριστιανοί, πού ζοῦν μέ συνέπεια, σηκώνουν σταυρούς. Ἄλλοι πειράζονται ὑπέρμετρα ἀπὸ ἁρρώστιες, κάποιοι πεθαίνουν πρόωρα. Συχνά ζοῦν μέ στερήσεις, φτωχικά. Ἄλλων τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα προσπάθησαν νά διαπαιδαγωγήσουν, τό κατὰ δύναμη, «*ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου*», παίρνουν στραβὸ δρόμο, οἱ ἴδιοι δὲ γεύονται τὴν καταφρόνια τῶν συνανθρώπων τους, τὸν κοινωνικὸ ἀποκλεισμό, ὡς ἠθικοὶ τάχα ὑπεύθυνοι γιὰ τό κακό, πού τοὺς βρῆκε. Καὶ ἀπὸ πάνω, ματώνουν ἀναζητώντας τὴν ἐμπειρία τῆς ἐγγύτητας τοῦ Κυρίου. Βιώνουν τὴ σταυρικὴ τους πορεία, ὑπομένοντας «*εἰς τέλος*», μέ ἐλπίδα, γιὰ τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἡ ἀναστάσιμη ἀγαλλίαση εἶναι ἐγγυημένη καὶ προσβάσιμη, γιὰ ὅσους, ὅμως, καὶ στό μέτρο πού, ὑπομένουν σταυρό πραγματικό, ὄχι κατ' ἐπίφραση.

Ὁ Κύριος περπάτησε ἀνάμεσά μας ὡς ἄνθρωπος. Δέν ἔδωσε ὑποσχέσεις εὐζωίας. Σταυρό πρότεινε καὶ σταυρό ὁ ἴδιος βίωσε ὡς προοίμιο τῆς ἀναστάσεώς Του. Δέν ζήτησε ἐξουσίες, ἂν καὶ ἦταν τό δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος, «*δι οὗ τὰ πάντα ἐγένετο*». Δέν διεκδίκησε «*ἀπαράγραπτα*» δικαίωματα, ὅπως πολλοὶ τῶν σημερινῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἂν καὶ ἦταν ὁ ἀπὸ αἰώνων ἀναμενόμενος Μεσσίας. Ἐζησε λιτά καὶ ταπεινά, ὡς ἄνθρωπος ἀγάπης πάσχουσας. Δέν θέλησε, κατὰ τό πέρασμά Του ἀπὸ

τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία, νά κινηθεῖ ὡς κοσμικὸς ἄρχοντας θριαμβευτής. Αὐτό εἶναι τό ἀσύλληπτο Θεϊκὸ μεγαλεῖο: ἡ ἄκρα ταπείνωση, ἡ κένωση τοῦ σταυροῦ. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «*Οὐ τοῦτο* (ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου) *τεκμήριον* (τῆς μεγαλοσύνης τοῦ Θεοῦ)... *Οὐ γάρ διή τοῦτο τοῦ Θεοῦ τό μέγα ἔργον, ἀλλ' εἴτε ἄγγελοι, εἴτε ἀρχάγγελοι, εἴτε ἀρχαί, εἴτε δυνάμεις. Τό δέ πάντων μεῖζον, ὁ σταυρός* (τό μέγιστο τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου οὔτε τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων, εἶναι ὁ σταυρός)» (PG 64, 861). Τὴν πραγματικότητα ἑνὸς Θεοῦ ἐσταυρωμένου ἢ κατὰ κόσμον σοφία τὴ θεωρεῖ βλακεία, καὶ ἡ κατὰ κόσμον εὐσέβεια βλασφημία. Ἡ δύναμη, ὅμως, τοῦ Χριστοῦ, φανερώθηκε ἀκριβῶς στή σταύρωση καὶ στήν ἀνάστασή Του, πού ἀνοίξαν τὴν πόρτα τῆς θεογνωσίας γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅποιος, περνώντας ἀπὸ τό καθαρτήριο πῦρ τοῦ προσωπικοῦ σταυροῦ, μπεῖ στό χωρὸ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νά βιώνει προοδευτικά τὴν ἀφατη ἀγαλλίαση τῆς ἐμπειρίας τῶν θείων ἀποκαλύψεων. Τὴν ἐμπειρία τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Τὴν πορεία πρὸς τὴ θέωση. Αὐτό ὑποσχέθηκε ὡς Μεσσίας ὁ Χριστός.

Ἄν ὁ σταυρὸς εἶναι δόξα γιὰ τὸν Κύριο, δέν θά εἶναι γιὰ τοὺς δικούς Του; Ὁ Χρυσόστομος, ἀναφερόμενος στή φυλάκιση τοῦ Ἀπ. Παύλου, ἐπισημαίνει: «*Οὐχ οὕτω μακαρίζω Παῦλον, ὅτι εἰς παράδεισον ἤρπαγῃ, ὡς ὅτι εἰς τό δεσμοπῆριον ἐνεβλήθη. Οὐχ οὕτως αὐτόν μακαρίζω, ὅτι ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ὡς ὅτι ὑπέμεινε τὰ δεσμά. Οὐχ οὕτως αὐτόν μακαρίζω, ὅτι ἤρπαγῃ εἰς τρίτον οὐρανόν, ὡς μακαρίζω διὰ τὰ δεσμά* (δὲ μακαρίζω τὸν Παῦλο τόσο γιατί ἀξιώθηκε νά ἔχει οὐράνιες ἐμπειρίες, ὅσο γιατί

φυλακίστηκε γιά τό Χριστό)» (PG 62, 57).
 "Όσοι δέ πάσχουν γιά τόν Κύριο, ἔχουν Αὐτόν συμπάσχοντα ὡς ἄνθρωπο. Λέει ὁ παλαιός συγγραφέας Ὁριγένης ἀναφερόμενος στούς μάρτυρες: «Ὁ δικαστής καθέζεται δικάζων καί τρυφῶν ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Ὁ Χριστιανός, ἐν ᾧ ἔστι Χριστός δικάζόμενος, πικρίας ἐνεπλήσθη καί καταδεδυνάστευται ὑπό τοῦ ἀδίκου καί καταδικάζεται (ὁ ἄδικος διώκτης δικαστής καλοπερνάει, ἐνῶ ὁ Χριστιανός μάρτυρας, πού ἔχει τό Χριστό συμπάσχοντα, καταδικάζεται καί βασανίζεται)» (PG 13 404). Ἀλλά καί οἱ προτυπώσεις τῆς Π. Διαθήκης γιά τόν ἀναμενόμενο Μεσσία, Τόν θέλουν Πρόσωπο συμπάσχον μέσα στά σύμβολά Του. Ὁ ἀρχαῖος ἀπολογητής Μελίτων Σάρδεων (2ος μ.Χ. αἰώνας) λέει γιά τό Χριστό (σέ μετάφραση): «Αὐτός εἶναι Ἐκεῖνος, πού φονεύθηκε μέ τόν Ἀβελ, πού δέθηκε μέ τόν Ἰσαάκ, πού ἔζησε σά μισθοφόρος στά ξένα μέ τόν Ἰακώβ, πού πουλήθηκε μέ τόν Ἰωσήφ, πού ἐκτέθηκε μέ τόν Μωυσή, πού θυσιάστηκε μέ τόν ἀμνό (τοῦ Πάσχα τῶν Ἑβραίων), πού καταδιώχθηκε μέ τόν Δαυίδ, πού ἀτιμάστηκε μέ τούς προφῆτες» (Περί τοῦ Πάσχα).

Αὐτά, ὅμως, εἶναι παραμύθια γιά τή δημαγωγική νοοτροπία πολλῶν ἀνθρώ-

πων τῆς Ἐκκλησίας, δυστυχῶς, διαβλητῶν. Μύθοι, πού πρέπει νά παραμερισθοῦν, ὡς ἐπικίνδυνοι γιά τό δικό τους στάτους κβό, πού πρέπει νά ἀντικατασταθοῦν μέ ταξίματα πῶ ἀπτά καί πῶ ἔλκυστικά γιά τήν ἀφιονισμένη καταναλωτική μᾶζα. Ἀναζητώντας λαϊκά ἐρείσματα τά παχύδερμα αὐτά καταφεύγουν στήν ἀπάτη: «διά τῆς χρηστολογίας καί εὐλογίας (μέ ὠραῖα καί γλυκερά λόγια), ἔξαπατῶσι τάς καρδίας τῶν ἀκάκων (ἀφελῶν)» (Ρωμ. ιστ' 18). Καί ποιά εἶναι ἡ ἀπάτη; Ὁ Χρυσόστομος τήν ἐπισημαίνει: ὁποῖος «ραθυμῶν» προσπαθεῖ καί τήν ἐδῶ «γλυκεῖα ζωή» νά ἀπολαύσει καί τούς ἐκεῖ μισθοῦς ὧσων πόνεσαν, νά καρποθεῖ, «ἐαυτόν... ἀπατῶ» (PG 47 453). Αὐτή εἶναι ἡ μεγάλη ἀπάτη, γιά τήν ὁποία θρηνεῖ διαχρονικά ὁ Ἡσαΐας: «Ἐθήκαμεν ψεῦδος τήν ἐλπίδα ἡμῶν καί τῷ ψεύδει σκεπασθησόμεθα (ἐλπίσαμε στό ψεῦδος καί στό ψεῦδος ζητήσαμε καταφυγή)» (κη' 15).

Εἶναι ἀπίστευτο, πόση δημαγωγία θάλλει καί πόσες φροῦδες ἐλπίδες καλλιερгоῦνται δολίως στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας! Μέ πόσες, τελικά, ἀπατηλές ψευδαισθήσεις ἀπονευρώνεται ὁ λαός!

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Παπα-Γιάννη

Ὁ Χριστόδουλος εἶπε, πῶς Ἐκκλησία καί Κράτος εἶναι σιαμαῖα ἀδέλφια. Ἀμα τά χωρίσεις, τό ἓνα θά πεθάνει. Τά σιαμαῖα, ὅμως, δέν εἶναι φυσιολογικές ὑπάρξεις. Εἶναι σύνδρομο τερατογένεσης. Τήν τερατογένεση ὑποστηρίζει ὁ Χριστόδουλος;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Τό κοινωνικό έργο της Έκκλησίας

Ο Ἀρχιεπίσκοπος εἶχε πεῖ στήν Καλαμπάκα (15/9/2005) ὅτι τό 2004 ἡ Έκκλησία δαπάνησε 62 ἑκατ. εὐρώ (24 δισ. δραχ.) γιά κοινωνικὰ σκοπούς, τό ἔργο Της, ὅμως, τό κρατᾶ στήν ἀφάνεια λόγῳ σεμνότητος! Ὁ ἴδιος δέ ἀναγκάζεται νά τό προβάλλει γιά νά ἀντιμετωπίσει ὅσους «λένε μέ μεγάλη αὐθάδεια, τί κάνει σήμερα ἡ Έκκλησία;». Καί προσέθεσε ὅτι ὅλο αὐτό τό ἔργο γίνεται «ἂν καί τά οικονομικά μας (τῆς Έκκλησίας) δέν εἶναι καλά, (ἀλλά) μᾶς βοηθάτε ἐσεῖς, ὁ λαός». Τό θέμα θέλει σχολιασμό.

Ποίός ἐγγυᾶται ὅτι τά ποσά, τά ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν εἶναι πλασματικά; Ποίός μπορεῖ νά τά διασταυρώσει; Πῶς νά ἐνημερωθεῖ κανεῖς, πῶς πᾶνε τά οικονομικά τῆς Έκκλησίας; Ἡ ἐκκλησιαστική μας ἡγεσία, σέ ὅλα τά ἐπίπεδα, ἀπό τήν ἐνορία μέχρι τήν Ἱερά Σύνοδο, (τιμητικές ἐξαιρέσεις βεβαίως ὑπάρχουν), ἔχει στρεβλώσει τήν ἐννοια τοῦ Μυστηρίου τῆς Έκκλησίας. Μυστήριό γι' αὐτήν σημαίνει γνώφος ἀδιαφάνειας καί αὐθαιρεσίας, ὅσους μηχανισμούς ἐλέγχου καί ἂν ἰσχυρίζεται ὅτι διαθέτει. Εἶναι κοινό μυστικό: ἄτομα, γνωστά ὡς κοινοί ἀπατεῶνες, κινεῦνται ἐλεύθερα μέσα στό χῶρο τῆς Έκκλησίας κραδαίνοντας πιστοποιητικά εὐφήμου μνείας γιά τή «χρηστή» διαχείριση τῶν οικονομι-

κῶν Της, μέ τή σφαγίδα, μάλιστα, τῆς Ἱ. Συνόδου. Ἀλλ' ἄς δεχθοῦμε ὅτι τά 62 ἑκατ. εὐρώ εἶναι πραγματικά. Τί μέρος τῶν ἐσόδων τῆς Έκκλησίας ἀποτελοῦν; Μήπως, ὅ,τι, μετά ἀπό πολ-λούς ἀγῶνες καί σθεναρή ἀντίσταση εὐάριθμων τίμιων κληρικῶν, κατέστη δυνατό νά περισωθεῖ ἀπό ληστρικές ἐπιδρομές στελεχῶν Της, ρασοφόρων ἢ μή, στά ταμεῖα Της; Μήπως, σέ τελευταία ἀνάλυση, ἡ καύχηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐντοπίζεται στό «μέγα ἐπίτευγμα(!)» ὅτι κάτι τελικά μένει ἀπό τόν πλοῦτο τῆς Έκκλησίας, ὥστε νά ἐπιτελεῖ καί κάποιον κοινωνικό ἔργο; Ἐργο, ὅμως, τόσο δυσδιάκριτο, πού ὁ ἴδιος ὁ Μακαριώτατος αἰσθάνθηκε τήν ἀνάγκη νά τό ἀναδείξει, ὅπως οἱ κομματάρχες διαφημίζουν τά ὅποια ἔργα τοῦ κόμματός τους πρὸς ἄγραν ψήφων!

Τά περί σεμνότητος, πού αἰδημόνως, τάχα, καλύπτει τήν προσφορά τῆς Έκκλησίας στήν κοινωνία, ἀποτελοῦν φαιδρότητες. Ἡ Έκκλησία εἶναι μητέρα. Κινεῖται στόν κόσμον μέ ἀγάπη. Δέν ἔχει ἀνάγκη οὔτε νά κρύβει τό ἔργο Της, οὔτε νά τό προβάλλει. Ὅπως κάθε φιλόστοργη μάνα, φέρεται πρὸς τά παιδιά της φυσικά καί ἀνυστερόβουλα. Τά παιδιά βιώνουν τήν μητρική φροντίδα καί ἀγάπη. Δέν ἔχουν ἀνάγκη ἀπό κανένα νά τοὺς τήν ὑποδείξει. Καί εἴτε τήν ἀποδέχονται μέ εὐγνωμοσύνη, εἴτε τήν ἀπορρίπτουν, χωρίς, πάντως, νά ἐπικαλοῦνται ἄγνοια γιά τήν ὑπαρξή της. Αὐτές οἱ ἐπιφυλάξεις μας ἴσως πληγώνουν κάποιους τίμιους κληρικούς, πού λιώνουν στό ἔργο τῆς Έκκλησίας. Γνωρίζουμε τέτοια παραδείγματα καί τά

τιμοῦμε. Σ' αὐτούς, κυρίως, ὀφείλεται ὅ,τι καλὸ γίνεται, γιὰ τὸ ὅποιο σεμνύνεται ὁ κ. Χριστόδουλος. Αὐτοὺς ἐμπιστεύεται ὁ λαὸς καὶ χάριν αὐτῶν ἐνισχύει οἰκονομικά τὴν Ἐκκλησία.

Ὅμως, πόσες φορές ὁ λαὸς ἀπατάται! Οἱ προσφορές του, ἀντὶ νὰ διατεθοῦν γιὰ τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὅποιο ἔγιναν, ὀδεύουν πρὸς ἄλλες ἄδηλες κατευθύνσεις. Παράδειγμα ὁ τηλεοπτικός σταθμός, τὴν ἵδρυσή τοῦ ὁποίου σχεδίαζε 5-6 χρόνια πρὶν ἢ Μητρόπολη Ἀττικῆς. Εἶχε συστήσει μὴ κερδοσκοπικὴ ἐταιρεία καὶ εἶχε στείλει ἐπιστολές σέ ἄρκετους πιστοὺς μὲ τὴν παρότρυνση νὰ στηρίξουν αὐτὸ τὸ ἔργο. Πολλοὶ εἶχαν ἀνταποκριθεῖ καὶ προσέφεραν σεβαστὰ χρηματικά ποσὰ ἀγοράζοντας μετοχές τῆς ἐταιρείας. Ἐπίσης, εἶχαν περιαχθεῖ δίσκοι στίς ἐνορίες καὶ εἶχαν συλλεγεῖ ἄρκετὰ χρήματα. Σέ ἓνα δέ κεντρικὸ οἰκόπεδο στὸ Μαρούσι εἶχε στηθεῖ μεγάλη πινακίδα, πού ἔγραφε: «Τηλεοπτικός Σταθμός Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς ὁ Πατροκοσμάς». Τὰ χρόνια πέρασαν, τὸ ἔργο δὲν ἔγινε καὶ ἡ πινακίδα στὸ οἰκόπεδο ἀντικαταστάθηκε μὲ κάτι πιὸ πεζό: «Ἱδιοκτησία Ἱ. Καθεδρικοῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου». Μερικοὶ, πού εἶχαν ἀγοράσει μετοχές ζήτησαν πίσω τὰ λεφτά τους. Κάποιοι, οἱ πιὸ ἐπίμονοι, κάτι πῆραν, οἱ ὑπόλοιποι εἰσέπραξαν ἀόριστες δικαιολογίες καὶ ὑποσχέσεις. Καὶ ὅπωςδὴποτε τὸ προϊόν τῆς δυσκοφορίας στοὺς Ναοὺς εἶναι μὴ διεκδικήσιμο. Πόσα χρήματα, τελικά, εἶχαν συλλεγεῖ; Ἀγνωστο. Καὶ ποῦ πῆγαν; Ἐπίσης ἄγνωστο. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Μητροπολίτης κ. Μπεζενί-

της, πού, μὲ τὴ στήριξη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς περὶ αὐτόν ὁμάδας καὶ μὲ τὴν ἀνοχή ὄλων τῶν ὑπολοίπων Μητροπολιτῶν καρπωνόταν τὴ Μητρόπολη Ἀττικῆς, ὡς κυρίαρχος (ἀντικανονικός) Μητροπολίτης, ἀποκαλύφθηκε ὅτι ἔχει κατὰθέσεις σέ τράπεζες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπενδύσεις σέ «ὄφ σὸρ» ἐταιρεῖες δισεκατομμυρίων εὐρώ. Μήπως ἐκεῖ ὀδεύσαν καὶ οἱ εἰσφορές τῶν πιστῶν γιὰ τὸν «Πατροκοσμά»; Ἐρώτηση κάνουμε. Γιατί δὲν θέλουμε νὰ πιστέψουμε τὴ φημολογία, πού θέλει τὰ χρήματα αὐτά, περίπου 1,5 ἑκατομ. εὐρώ, νὰ ἔχουν ὀδεύσει πρὸς ὑπερκείμενα τοῦ κ. Μπεζενίτη θυλάκια... Πάντως, εἶναι πέργο πού δὲν ἔχει ἀκόμα ἐπέμβα εἰσαγγελέας γιὰ τὴν ἔρευνα αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

Ὁ λαὸς προσφέρει πολλὰ. Τί ἔργο θὰ εἶχε ἐπιτελέσει ἡ Ἐκκλησία, ἂν οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴ διαχείριση τῶν οἰκονομικῶν Τῆς ἔκαναν σωστά καὶ ἄμεμπτα τὴ δουλειά τους! Δὲν θὰ χρειάζόταν νὰ τὸ προβάλλει ὁ κ. Χριστόδουλος. Ὁ κόσμος θὰ τὸ χαιρόταν.

Μακκαβαῖος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικὸς 2360

Ἱδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X